´El primer cop que els manaies sortíem, vaig sentir ´aparta nena, que aquests van borratxos´´

´El primer cop que els manaies sortíem, vaig sentir ´aparta nena, que aquests van borratxos´´

Fundador dels Manaies de Girona. Amb 95 anys i gironí de tota la vida, és l'únic dels fundadors de la Confraria de Jesús Crucificat-Manaies de Girona que queda viu. Ell va ser un dels 26 armats que va sortir en la Processó de fa 75 anys. Per raons d'estudis, no va poder seguir a la confraria. Avui, els Manaies lliuren el penó a Josep Maria Carmaniu, al carrer de la Creu.

TAPI CARRERAS

Com es va gestar la fundació dels Manaies?
Era l'any 1940. Érem al govern militar fent el servei i alguns en van començar a parlar. Entre amics. Un ho deia a l'altre i de mica a mica ens vam anar engrescant.
Però per què es van engrescar?
Devien recordar els manaies de Sant Daniel i devien tenir ganes de sortir com ells. I es va començar a dir entre amics. La primera reunió la vam fer allà on hi havia l'escorxador, on ara hi ha els jutjats. Però era improvisat.
Com van aconseguir els vestits?
Va ser un bon problema. Primer vam anar a Barcelona, en una botiga on venien vestits per al teatre. Però allà només n'hi havia tres i vam marxar sense cap. Però hi vam tornar i vam trobar una casa on n'hi havia per 25. En faltava un, perquè érem 26 i vam haver d'improvisar.
Anaven com ara?
Més o menys sí. Bé, vam fer servir unes llances de fusta i a mi a la tornada se'm va trencar de tant picar a terra. Em vaig quedar amb una llança partida en dos trossos. Per sort, estàvem al carrer de la Força tornant i anàvem ràpid perquè començava a ploure.
A la gent li devia semblar estrany quan van sortir per primer cop. Què els deien?
Vaig sentir-ne uns que deien "Aparta nena, que aquests van borratxos". Com que els de Sant Daniel tenien fama de "borratxos" perquè es paraven a totes les tavernes i els invitaven i acabaven que no s'aguantaven.... La fama aquesta perdurava...
I vostès anaven borratxos?
Nosaltres no!! Erem molt diferents als de Sant Daniel.
Recorda aquell primer recorregut?
Fa 75 anys i no ho recordo massa però vam sortir de la Catedral i anàvem al davant de la Processó. Vam passar per Ballesteries i per la Rambla... Els carrers eren plens de gent.
L'any següent per què ja no va sortir?
Estudiava a Barcelona per ser enginyer tècnic, que després he exercit durant 42 anys. I en aquells temps no era com ara que es va a Barcelona en una hora. Necessitaves tres hores en tren. Ells volien assajar cada setmana o cada mes i a mi n'anava molt malament.
I ja no hi va poder tornar?

No.
Li sap greu?
Sí. Fins a cert punt sí, però ja vam fer el que havíem de fer: Començar.
Encara hi va a veure'ls passar?
Hi anava. Ara ja no, per l'edat. És de nit, hauria de caminar...
Els Manaies d'ara són com els d'abans?
No. Són més perfectes. El vestit més ben fet i més polit. Millor.
De Setmana Santa, què li agrada més?
Visitar els monuments, que en dèiem. L'exposició del Santíssim que ara ja no fan i que es feia en moltes esglésies de Girona. Estaven en un altar, adornats amb palmes i palmons. I n'hi dèiem monument. La gent, dedicava el Dijous Sant a anar-los a visitar. A veure'ls i fer una oració.
Una tradició religiosa que s'ha perdut. Ara la Setmana Santa és més cultural i tradicional que religiosa?
I tant. Es veu. Sap greu. I no crec que es pugui recuperar. Ho veig impossible. Hauria de canviar molt tot. La gent hauria de canviar.
Hi haurà mai manaies dones?
No ho sé, però a l'església romana no n'hi havia de noies que jo sàpiga. Si representen l'exèrcit romà, no té per què haver-hi.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2014/04/16/cop-que-manaies-sortiem-sentir/665485.html?utm_source=rss